

El pecat de la gola

“Una iaia que passa amb una piràmide incerta rematada amb cuixes de pollastres, el personal devorant coques, pastissos, gelats, tornant al buffet a veure si encara carregaran el plat, si encara queda alguna cosa per tastar. Vam eixir abans que començaren a produir-se els primers espetecs, abans que esclataren els ventres de pares, mares, iaies i criatures, sense esperar el final de l'espectacle.”

Diumenge 7, dia de descans entre santa constitució i santa puríssima, anava jo per la carretera dita Nacional II buscant sense molta esperança algun lloc per dinar. Després de passar mig matí contemplant el tapís de la Creació a la catedral de Girona, ja es comprèn que m'hauria agradat trobar un petit restaurant espiritual, amable i de gastronomia discretament angèlica. Però supose que llocs com aquests, al llarg de carreteres com aquella, o no poden existir o cal estar molt ben informat per trobar-los. La carretera Nacional II, quan recorre la costa, ofereix algunes de les mostres més altes de l'avidesa destructiva dels empresaris de la construcció al servei del turisme de masses. Unes mostres exemplarment abominables. Per allà, doncs, se'm va fer l'hora inexcusable de dinar, i per algun punt imprecís entre Malgrat i Mataró vam decidir que al primer pessebre públic on es pogués aparcar un cotxe, ens aturàriem sense més espera ni especulació.

No era cosa fàcil: tots els restaurants i similars que passàvem apareixien rodejats, com en setge tancat, per centenars de cotxes, i més cotxes que entraven i eixien sense trobar-hi un espai per aparcar. Extensos regiments de ciutadania motoritzada ocupaven fins el darrer racó visible. Allò que abans se'n deia classe obrera, abundant representació de classes mitjanes, empleats, botiguers, funcionaris, i qui sap si professors d'universitat i tot, és a dir, una mostra amplíssima de l'espècie humana en moviment, s'havia posat en marxa per les carreteres del país i ací, a l'hora de dinar, acampaven per alimentar-se en família, dinar dominical en carretera. Vam veure un forat en un d'aquests llocs de restauració, vam incrustar el cotxe, i vam anar cap a la porta. El local era de dimensions notables, i a la porta tenia cartells on hi havia escrit “Bodes i comunions”, “Buffet lliure”, “Calçots de Valls”, i altres igualment suggestius. A dins, els preus del buffet lliure: 1.500 els adults, preu de diumenge, 1.000 preu d'entre setmana, 875 els infants. Amb dificultats vam trobar una taula, i en uns instants va ser ple completament, ni una cadira lliure i gent dreta esperant a la porta. La cara de satisfacció de la gent ja asseguda era perfecta: el goig d'haver arribat al lloc tan desitjat, la cadira ocupada,

tant de menjar a la vista per omplir-se'n el plat. Eren famílies honestes, pares i mares, iaies, adolescents, infants, matrimonis joves amb criatures, la universal felicitat, la plenitud d'un diumenge al restaurant.

I llavors vaig mirar els plats que menjaven, i com els omplien al buffet i els tornaven a omplir, com passaven amb els plats plens a les mans, es miraven els uns als altres, feien grunys de plaer, comentaven la varietat, la qualitat i l'abundància, es feien mútuament retrets per no haver carregat més encara, o per no tornar i tastar de tot allò que encara no havien tastat. És normal que, als buffets lliures, la clientela es deixi portar per l'instint de tastar la varietat de la vida, i combine plats impossibles que a casa no pensaria mai de combinar, una cullerada d'ací, i una altra d'allà, vedella al forn i marisc amb vinagre, sardinetes fregides i salsa de pollastre, coses així, quatre o cinc matèries incombinables en un plat, i després tornar-hi a repetir, amb una nova combinació impossible. No sé si és tan normal que el mateix fenomen es presente en proporcions monstruoses, gent repetint plats immensos de matèries informes, una iaia que passa amb una piràmide incerta rematada amb cuixes de pollastre, el personal devorant coques, pastissos, gelats, tornant al buffet a veure si encara carregaran el plat, si encara queda alguna cosa per tastar. Vam eixir abans que començaren a produir-se els primers espetecs, abans que esclataren els ventres de pares, mares, iaies i criatures, sense esperar el final de l'espectacle. Recordant que els pecats capitals són set, supèrbia, ira, enveja, avarícia, peresa, gola i luxúria, sovint m'he preguntat per què els poders eclesiàstics i civils fan tants escarafalls només per un i no pels altres sis. Per què, dels dos pecats de la carn, només un és perseguit públicament en sermons, encíclics i classificació de pel·lícules. Per què es considera intolerable i punible la luxúria pública, i no la golafreria desbocada. Si bé es mira, un buffet lliure com aquell de la Nacional II, és com un bordell lliure, com una sex-shop dominical per la família, com un espectacle porno amb participació de iaies i criatures, com la comparació que vulguen afegir. Hi ha tribus on la gent s'amaga per menjar, i les altres coses les fan a la vista del públic. Furgant en la substància dels fets, no veig quina és la diferència. La diferència profunda, vull dir: la metafísica.